

Sygn. akt IV U 290/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 października 2020 r.

Sąd Rejonowy w Krośnie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w

składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Katarzyna Gurgacz

Protokolant: Agnieszka Wulw-Kondej

po rozpoznaniu w dniu 6 października 2020 r. w Krośnie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku A. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w (...)

o zasiłek chorobowy

na skutek odwołania A. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w (...)

z dnia 24 lipca 2020 r., nr (...)

I. **zmienia** zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w (...) z dnia 24 lipca 2020 r., nr (...) i przyznaje wnioskodawcy A. R. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 8 czerwca 2020 r. do 30 czerwca 2020 r.

II. **przekazuje** do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w (...) sprawę w zakresie żądania A. R. o przyznanie zasiłku chorobowego za okres od 1 lipca 2020 r. do 14 lipca 2020 r.

Sędzia Katarzyna Gurgacz

Sygn. akt IV U 290/20

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 6 października 2020 r.

Decyzją z dnia 24 lipca 2020 r., nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w (...) powołując się na art. 13 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2020 r. poz. 870) odmówił A. R. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 8 czerwca 2020 r. do 30 czerwca 2020 r., albowiem zasiłek chorobowy nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy jest uprawniona do świadczenia emerytalnego. Organ rentowy wskazał, iż A. R. jest uprawniony do przedmiotowego świadczenia od 28 lutego 2018 r.

Z powyższą decyzją nie zgodził się A. R.. W przepisany ustawowo terminie wniósł od niej odwołanie, zaskarżając ją w całości. W uzasadnieniu odwołania wskazał, iż z chwilą podjęcia pracy w formie (...) Sp. z o.o. w (...) zawiesił wypłatę świadczenia przedemerytalnego, a więc nie miał do niego prawa. W trakcie, gdy jego umowa o pracę na czas określony

uległa rozwiązaniu tj. 7 czerwca 2020 r. przebywał na zwolnieniu lekarskim (od 4 czerwca 2020 r. do 14 lipca 2020 r.) z uwagi na problemy z kręgosłupem. Dopiero po zakończeniu leczenia złożył wniosek o przywrócenie mu prawa do wypłaty świadczenia przedemerytalnego od 15 lipca 2020 r. Podkreślił, iż w czasie przebywania na zwolnieniu lekarskim (w czasie zatrudnienia i po jego ustaniu), za które przysługiwał mu zasiłek chorobowy nie mógł jednocześnie korzystać ze świadczenia przedemerytalnego. Nie wystąpiła zbieżność pobierania świadczeń, gdyż w istocie żadne z nich nie zostało mu przyznane. Końcowo podkreślił również, iż organ rentowy rozpatrzył jego wniosek o zasiłek chorobowy tylko za czerwiec, pomijając 14-dniowe zwolnienie lekarskie w lipcu.

W odpowiedzi na odwołanie (...) Oddział w (...) wniósł o jego oddalenie i zasądzenie na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, iż wnioskodawca jest osobą mającą ustalone prawo do świadczenia przedemerytalnego, co pozbawia go na podstawie art. 13 ust. 1 pkt 4 ustawy zasiłkowej prawa do zasiłku chorobowego. Zdaniem organu rentowego wnioskodawca był uprawniony od 28 lutego 2018 r. do 14 lipca 2020 r. był uprawniony do zasiłku przedemerytalnego, choć go nie pobierał. Po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego w dniu 7 czerwca 2020 r. brak było podstaw do wypłaty zasiłku chorobowego, gdyż wnioskodawca powinien wówczas wnioskować o wypłatę zasiłku przedemerytalnego, który zdaniem organu ma pierwszeństwo przed zasiłkiem chorobowym.

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca A. R. w okresie od 8 marca 2018 r. do 7 czerwca 2020 r. pozostawał zatrudniony w (...) Sp. z o.o. w (...) na stanowisku kierownika (...). W tym okresie podlegał obowiązkowemu chorobowemu. Od 4 czerwca 2020 r. do 14 lipca 2020 r. A. R. przebywał na zwolnieniu lekarskim, z powodu niezdolności do pracy. Za okres od dnia 4 czerwca 2020 r. do 7 czerwca 2020 r. pracodawca wypłacił wnioskodawcy zasiłek chorobowy. W związku z rozwiązaniem umowy o pracę z dniem 7 czerwca 2020 r. A. R. wystąpił do (...) Oddział w (...) o wypłatę zasiłku chorobowego za okres od 8 czerwca 2020 r. do 30 czerwca 2020 r. Od 15 lipca 2020 r. wnioskodawcy zostało przywrócone prawo do wypłaty świadczenia przedemerytalnego.

(**dowód** : świadectwo pracy z dnia 8 czerwca 2020 r., zaświadczenia lekarskie z dnia 3 czerwca 2020 r. i 17 czerwca 2020 r., wniosek o zasiłek chorobowy z dnia 7 lipca 2020 r.)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumentację przedłożoną do akt sprawy przez wnioskodawcę i akt rentowych, których autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Sąd w całości obdarzył powyżej powołane dowody wiarygodnością, albowiem nie zachodzą pomiędzy nimi sprzeczności, są one logiczne, spójne i wzajemnie ze sobą korespondują.

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył, co następuje:

Ustalony w niniejszej sprawie stan faktyczny w zasadzie nie był pomiędzy stronami sporny. Spór oscylował głównie wobec zagadnienia prawnego czy ubezpieczonemu z uwagi na fakt, iż przysługujące mu prawo do świadczenia przedemerytalnego zostało zawieszona przysługuje zasiłek chorobowy za okres od 8 czerwca 2020 r. do 30 czerwca 2020 r., po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, co miało miejsce w związku z rozwiązaniem umowy o pracę na czas określony w dniu 7 czerwca 2020 r.

Zgodnie z treścią art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. 2020. 870) – dalej ustawa zasiłkowa, ubezpieczony nabywa prawo do zasiłku chorobowego po upływie 30 dni nieprzerwanego ubezpieczenia chorobowego – jeżeli podlega obowiązkowo temu ubezpieczeniu. Zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego (art. 6 ust. 1 ustawy zasiłkowej). Zasiłek chorobowy przysługuje również osobie, która stała się niezdolna do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli niezdolność do pracy trwała bez przerwy co najmniej 30 dni i powstała nie później niż w ciągu 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego (art. 7 pkt 1 ustawy zasiłkowej).

Natomiast zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt 4 ustawy zasiłkowej zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy jest uprawniona do zasiłku dla bezrobotnych, zasiłku przedemerytalnego, świadczenia przedemerytalnego, rodzicielskiego świadczenia uzupełniającego lub nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy przede wszystkim podkreślić, iż A. R. jako pracownik podlegał obowiązkowemu ubezpieczeniu chorobowemu (art. 11 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych). Jak wynika z wyżej ustalonego stanu faktycznego wnioskodawca od 4 czerwca 2020 r. do 14 lipca 2020 r. przebywał na zwolnieniu lekarskim, gdyż był niezdolny do pracy. Okres niezdolności do pracy rozpoczął się w chwili, gdy umowa o pracę na czas określony jeszcze trwała. Stosunek pracy ustał w dniu 7 czerwca 2020 r. Po dacie ustania stosunku pracy, a co za tym idzie po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego pozostawał niezdolny do pracy do dnia 14 lipca 2020 r. Analiza powyżej wskazanych przesłanek warunkujących nabycie prawa do zasiłku chorobowego i ich zestawienie z okolicznościami faktycznymi niniejszej sprawy skłania do konstatacji, iż niewątpliwie A. R. przysługuje prawo do zasiłku chorobowego.

Z uwagi jednak na okoliczność, iż wnioskodawca od 28 lutego 2018 r. posiadał prawo do świadczenia emerytalnego, które od dnia 1 kwietnia 2018 r. do dnia 15 lipca 2018 r. zostało zawieszono ze względu na osiągnięcie przez A. R. przychodów należało rozważyć prawo do zasiłku chorobowego w kontekście powołanego wyżej przepisu art. 13 ust. 1 pkt 4 ustawy zasiłkowej.

W niniejszej sprawie A. R. pozostawał zatrudniony od 8 marca 2018 r. do 7 czerwca 2020 r. w (...) Sp. z o.o. Od 4 czerwca 2020 r. pozostawał niezdolny do pracy, w związku z czym przebywał na zwolnieniu lekarskim. Umowa o pracę na czas określony uległa rozwiązaniu w dniu 7 czerwca 2020 r. Po tym dniu wnioskodawca w dalszym ciągu pozostawał niezdolny do pracy, aż do dnia 14 lipca 2020 r. Z uwagi na przedmiotową niezdolność nie kontynuował stosunku pracy w (...) Sp. z o.o. w (...). Należy więc ocenić czy w stanie faktycznym niniejszej sprawy zostały spełnione przesłanki z art. 13 ust. 1 pkt 4 ustawy zasiłkowej. Wskazać należy, że niewątpliwie A. R. miał przyznane świadczenie przedemerytalne od dnia 28 lutego 2018 r. Okoliczność ta jest bezsporna. Bezspornym pozostaje również fakt, iż przedmiotowe świadczenie zostało zawieszono z uwagi na podjęcie zatrudnienia, z powodu osiągnięcia przez wnioskodawcę przychodów od 1 kwietnia 2018 r. Wątpliwym więc pozostaje czy faktycznie wnioskodawca w okresie zawieszenia miał prawo do pobierania tego świadczenia. Podkreślić należy, iż na gruncie art. 13 ust. 1 pkt 4 ustawy zasiłkowej prawo do zasiłku chorobowego zostaje ograniczone jedynie wtedy, gdy jego wypłata mogłaby zostać „zdublowana” przez wypłatę innego świadczenia (np. zasiłku przedemerytalnego). W niniejszej sprawie wnioskodawca nie pobierał ani zasiłku chorobowego za sporny okres, ani świadczenia przedemerytalnego.

Przy analizie przepisu art. 13 ust. 1 pkt 4 ustawy zasiłkowej należy mieć na uwadze okoliczność, iż istotą i celem regulacji przyznającej prawo do zasiłku chorobowego po ustaniu zatrudnienia jest dostarczanie środków utrzymania ubezpieczonemu, któremu choroba przeszkodziła w znalezieniu nowego zatrudnienia. W sytuacji gdy zainteresowany ma jednak inne źródło dochodu (emeryturę, rentę, zasiłek dla bezrobotnych, zasiłek przedemerytalny), zasiłek z tytułu ubezpieczenia, które ustało nie przysługuje. Ubezpieczonemu przysługuje – w związku z niezdolnością do pracy spowodowaną chorobą – zasiłek chorobowy, także za okres niezdolności do pracy przypadający po ustaniu zatrudnienia. W sytuacji jednak gdy niezdolność do pracy powstała po uzyskaniu prawa do zasiłku przedemerytalnego, zasiłek chorobowy nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia, jeżeli bezrobotny spełnia warunki do otrzymywania (wypłacania mu) świadczenia w postaci zasiłku przedemerytalnego.

Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wprost wynika, iż prawo do świadczenia emerytalnego, które przyznane zostało wnioskodawcy w dniu 28 lutego 2018 r. zostało zawieszono od dnia 1 kwietnia 2018 r. w związku z podjęciem przez niego zatrudnienia, co musiało wiązać się z osiągnięciem przez A. R. przychodu przekraczającego graniczną kwotę przychodu w rozumieniu art. 5 ust. 5 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. 2019. 2173). Z powyższego wynika więc, że zawieszeniu uległo ogólnie prawo do świadczenia emerytalnego, w tym również prawo do wypłaty zasiłku przedemerytalnego. Przewidziana w art. 13 ust.

1 pkt 4 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa przesłanka przesądzająca o braku podstaw do wypłaty zasiłku chorobowego dotyczy sytuacji, gdy ubezpieczonemu przysługuje prawo do zasiłku przedemerytalnego rozumiane jako prawo do wypłaty świadczenia w konkretnej wysokości, w określonym okresie, który pokrywa się z okresem choroby. Zawieszenie prawa do świadczenia przedemerytalnego - w związku z podjęciem zatrudnienia i uzyskiwaniem z tego tytułu dochodów - powinno być traktowane jako sytuacja, w której ubezpieczony nie jest uprawniony do pobierania (otrzymywania, wypłacania mu) zasiłku przedemerytalnego (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 czerwca 2007 r., I BU 14/06, LEX nr 611388).

Mając więc powyższe rozważania na względzie należało uznać, że decyzja (...) Oddział w (...), odmawiająca prawa do zasiłku chorobowego za okres od 8 czerwca 2020 r. do 30 czerwca 2020 r. była nieprawidłowa. Wobec tego Sąd uznał, że odwołanie wnioskodawcy w pełni zasługuje na uwzględnienie i na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w wyroku.

Końcowo należy wskazać, iż w treści odwołania wnioskodawca wskazał, że organ rentowy nie rozpatrzył wniosku o zasiłek chorobowy obejmujący także 14- dniowy okres zwolnienia lekarskiego w lipcu 2020 r. Z analizy akt rentowych, przedłożonych przez (...) Oddział w (...) wynika, iż wniosek A. R. o przyznanie zasiłku chorobowego obejmował czasookres od 8 czerwca 2020 r. do 30 czerwca 2020 r. (odpowiednio od 8 czerwca 2020 r. – 17 czerwca 2020 r. i 18 czerwca 2020 r. do 30 czerwca 2020 r.). Stąd decyzja organu rentowego odnosiła się tylko i wyłącznie do tego okresu niezdolności. Podkreślić należy, iż w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że przeniesienie sprawy na drogę sądową przez wniesienie odwołania od decyzji organu rentowego ogranicza się do okoliczności uwzględnionych w decyzji, a między stronami spornych; poza tymi okolicznościami spór sądowy nie może zaistnieć. Przed sądem wnioskodawca może żądać jedynie korekty stanowiska zajętego przez organ rentowy i wykazywać swoją rację, odnosząc się do przedmiotu sporu objętego zaskarżoną decyzją, natomiast nie może żądać czegoś, o czym organ rentowy nie decydował. Z tego względu odwołanie wnoszone od decyzji organu ubezpieczeń społecznych nie ma charakteru samodzielnego żądania, a jeżeli takie zostanie zgłoszone, sąd nie może go rozpoznać, lecz zobowiązany jest postąpić zgodnie z art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2010 r., II UK 84/10).

Sędzia Katarzyna Gurgacz